

Слово, моя ти єдина зброе...

Ми живемо в надзвичайно складному часі. Тяжкому, бо в країні йде війна з Росією, і водночас прекрасному, бо ми стали свідками народження нової держави – України. Жити в країні, яка виборює свою долю, і бути незворушним не вдається нікому. Байдужих немає. Хтось до хрипу волає про високі тарифи, а хтось тихо, по мірі сил допомагає виборювати волю. На Сході країни бійці відстоюють право жити вільно з автоматами в руках. А є ще один вид зброї – слово. Є поняття «громадянська поезія». Коли гинуть молоді хлопці й дівчата, ніби не на часі складати вірші про душевні переживання та писати філософські трактати. Тому й народжуються сурові, нещадні поезії. І це теж потрібне. Як прізиви, що кличуть до дії, як гіркі ліки, що зцілюють розгублену душу. Цьому слугує поезія і давніх уславлених поетів – Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка, – і сучасних поетів-громадян – Василя Стуса, Василя Голобородька, Дмитра Павличка. Журнал «Світогляд» наразі презентує добірку віршів людини непересічної, небайдужої, з глибоким чуттям громадянськості. Це фізик за фахом і поет у душі **Олександр Маркович Габович**, доктор фіз.-мат. наук, пров. наук. співроб. Інституту фізики НАН України. На кожному подю в наш непростий час він відгукується поетичним твором – гострим, злободенним. Він не створює вірші, він просто розповідає про інцидент чи випадок віршованим розміром зі своїм коментарем. Такий уже в нього хист – думати і говорити віршами про те, що в даний час його «зацепило за живе». Віршує Олександр і українською, і російською, інколи і англійською мовами. Свої new роет він розсилає мейлами своїм друзям і однодумцям. Тепер і Ви будете або його другом і однодумцем або супротивником, Тому що байдужим бути до цих поезій неможливо.

Євгенія Рябенко

*Поэты ходят пятками по лезвию ножа
и режут в кровь свои босые души.*

Вл. Высоцкий

Пані Ірині Єгорченко присвячується*

НА ПЕРЕДОВІЙ

Лягла імла на наукові ниви,
В підручниках – мишва або мошва.
Стоїть у шанцях жінка не спесива,
Заряд готує чи одразу два.

Повзуть ворожі снайпери до неї,
Проводять обстріл з премій, як з гармат.
Отруйні гази, тобто їх ідеї,
Страшніші, ніж російський автомат.

Блищать крізь морок різні аксельбанти,
Міністри заховаляся в ярах.
Вони кричать: "Здавайся, ми – таланти!
Науку перетворимо у прах."

Вона стоїть, однеєнка, в окулярах,
Союзники підтримують здаля.
А ворог дисертації в футлярах
Націлив, що й не бачиш, звідкіля.

Невігластва гвардійці - педагоги
Обходять, просуваючись у фланг.
Їх бог – Лептон та є ще інші боги
В спустошливих безжалісних фланг.

Вона вогонь відкрила відчайдушно,
Не боючись за власний інтерес.
Фігури Вороного непорушно
На бій кривавий дивляться з небес.

12 січня 2019 року

ЗРАДА

Зрада буває різна:
Чиста, прудка, залізна,
Чітко стирчить коріння,
Не забруднилось в піні.

Інша буває зрада:
Задана, мов шарада,
Рідна, м'яка, обтічна,
Млява, але довічна.

Різна вона буває,
Тільки завжди вбиває,
Може – брехливим словом,
Може – жахливим сховом,

Може кинджалом ззаду:
Різна буває зрада.

10 червня 2019 року

*Єгорченко Ірина Анатоліївна — український математик і громадський діяч. Відома своїми роботами з теорії диференціальних рівнянь, а також активною боротьбою з псевдонаукою та плагіатом в українському академічному середовищі.

ЗАТИШШЯ ПЕРЕД БОЄМ

Не сподівайся на кінець,
Війна виснажлива і вічна,
В ній важить кожен камінець,
Вона і звична, і трагічна.

Вона за води і ліси,
Вона за сина, і за доню.
Ти ще багато віддаси,
Не те що вибілені скроні.

Війна – це вишукане зло,
Яке тобі не притаманне.
Та зараз щось не повезло:
Летить ракета замість манни.

Багнука розлилася вшир,
Багнука заливає очі.
Придибав ворог по ясир,
І він піти ніяк не хоче.

Війна триває сотні літ,
П'ять років тільки епізоду.
Не припиняється політ,
Хоч завжди цілять у свободу.

30 березня 2019 року

СТАДІОН

*Я не люблю манежи и арены,
На них мильон меняют по рублю,
Пусть впереди большие перемены,
Я это никогда не люблю.
(Владимир Высоцкий)*

Ти не приходи на стадіон,
Не пий чужий напій.
Пришитий злобою кодон
Гуде, мов буревій.

На стадіоні твій сусід
Лукав за ворогів,
І ти від ненависті зблід,
А кров свою нагрів.

Ти на дебати не приходи,
Це – прірва і ганьба,
Де кожен вірить, що Господь
Підтримує раба.

Там ллється жовч, як водоспад,
Збирається в мішки.
Не побудуєш з цього лад,
Хоч позбирай вершки.

Ти не гвалтуй здоровий глузд.
Масній брехні не вір,
Бо не лежить козирний туз
Де протрубили збір.

20 квітня 2019 року

ВИБОРИ

Різотрав'я, різнобарв'я,
Просто в пір'ї чудеса.
Молоді дубки на лаві
І старечі тілеса.

Знищить цей усю освіту,
Той – всі банки, як один,
Той вживає aqua vita,
Той викопує бурштин.

Той – досвідчена тварюка:
Танці-шманці, селянин,
Той – пацюк, а та – зміюка,
Той – синок і сучий син.

Активісти, журналісти,
Мільйонери, генерал.
Кожен прагне в Раду влізти,
Ухопитись за штурвал.

Піт тече, гудуть автівки,
Гроші лунуть до кишень,
Біля плаз продажні дівки
Обіцяють свій женьшень.

Грізно гупають підбори –
Вірний бренд силовиків,
Рясно квапиться на збори
Піна згаяних років.

09 червня 2019 року

РЕВАНШ

Горить Донбас – російський транш –
Де в триколорах хижі круки,
І димом тягнеться реванш
Під сірим виглядом докуки.

Від того полум'я тріщать
Та в ями валяться споруди.
Спокуси весело блищать,
Сховавши в променях облуди.

Ти тільки хвостик поклади,
І перекинеться весь возик.
Іде пересічний туди,
Куди заманюють прогнози.

Реванш, а мова – вже не тренд,
Реванш, і дзвін московський чутно,
І вже на березі агент
З глибин, де денце каламутне.

Реваншу діти та отці
Пішли на кафедри, як в стійло.
В могилах варяться мерці –
Отруйне реваншистське пійло.

25 квітня 2019 року

ВІК ІДІОТІВ

Ідіотів настає вік,
А вони такі у кожному віці.
Кадебіст старий і більшовик
Й молоде з гримасою на пиці.

Кожен день чекаєш на жахи,
Кожен день отримуєш знаєцька
За чужі огріхи та гріхи
Щось старе, а з вигляду юнацьке.

Їм кінець ніяк не настає,
Тим вітанням внутрішнього фронту.
Ти тремтиш в смердючому фойє
Без надій дійти до горизонту.

Ідіот старий і молодий
Ляпають без втоми та без черги.
Боже, відведи та проведи
Негрями святого Цукерберга.

07 липня 2019 року

ОПТИМІСТИЧНИЙ ВІРШ

Песимізму в краю оголошую бій,
Сподіваюсь, не каюсь і вірю.
Разумков буде гірший, ніж той Парубій,
Як Яременко гірший Немирі.

Буде зради зростати гнилий помідор,
Забринять голоси про Росію,
Будуть вголос казати, що наш термідор
Успадковує успіх Месії.

Будуть втрати і поспіх, щоб здати Донбас,
Будуть воду давати в канали,
При появі Месії впадати в екстаз,
Звітувати одразу в анали.

Будуть горе для дурнів, розумним гаплик,
Буде мир на ворожих умовах,
Буде рана страшна від порізів малих,
Жалюгідне смердіння в основах.

Вірю в те, що у відступ країна піде,
Але врешті прийде порятунок,
Бо всередині серце лишилось тверде,
А воно головніше, ніж шлунок.

11 вересня 2019 року

ПОРАДИ

Є думка, що треба до друзів ходити,
Сумні роковини завжди визначати,
Не бігти туди, де панують бандити,
І – жодного разу, бо тільки почати...

Порада – на раду не йти нечестивих,
Порада – піти на нараду мудріших.
Порада – любити осяяні ниви
Та їх не віддати за спокій і тишу.

Є думка, що дурня не вивчиш довіку,
Але налякати такого доречно.
Якщо ти не вб'єш над подвір'ям шуліку,
Він буде тягати курчат безкінечно.

01 жовтня 2019 року

ЙОЛКА

Стукати можна чимдуж по роялю,
Нюхати можна лайно і карболку
Та не боятися криків: «На палю!»
Але не можна сідати на голку!

Голку під шкіру встромити не смачно,
Гірше, коли оберемок цих голок.
Люди, поводитись треба обачно,
Аби назавжди уникнути йолок.

Йолки зростають як діти Майдану,
Від помилок набираючи силу,
Їх закувати не можна в кайдани,
Йолки саджають собі на могилу.

02 жовтня 2019 року